

Минахъ оградата.

(Разказва едно дѣте)

Взехъ позволение отъ мама и трѣгнахъ да търся пеперудки. Достигнахъ до една висока ограда. Задъ оградата цѣвнали разни цвѣтенца, съ каквито обича да се кичи кака. Око-то ми се спрѣ на шаренитѣ пеперудки, които хвърчаха около цвѣтята. Трепнахъ отъ радостъ. Какъ да влѣза вътрѣ?

Опитахъ се да прѣскокна оградата. Страхъ ме съзе, като стѣпихъ на една прѣчка и погледнахъ къмъ земята. „Така не може — рекохъ си азъ. Ахъ, защо не съмъ една птичка да прѣхвъркна тази умразна ограда?“ Слѣзохъ долу и почнахъ да мисля. Колко съмъ глупаво дѣте! Азъ съмъ можела да се прѣпѣхна подъ оградата, пѣкъ не се досѣщамъ...! Пропѣлзѣхъ и минахъ оградата. Така трѣбаше отдавна. Дѣто не може съ хвърчене, трѣба съ пѣлзене! Не е ли умно?